

ZALÁN TIBOR

Eltévedve

ÚJABB FEJEZET A PAPIRVÁROS CÍMŰ LASSÚDAD REGÉNYBŐL

vonszol, húz az ajtóhoz, türelmetlenül bedugja a zárba a kulcsot, nincs nyirkorgás, mint régen, nincs a zár kiszáradt belének a felkorgása, csikordulása, beléd hasít a ráismerés, hogy valami itt végleg megváltozott, és lehet, hogy visszavonhatatlanná is vált, mert eddig nem volt kulcsa a lakásodhoz ennek az idegen asszonynak, most meg van kulcsa a lakásodhoz ennek az idegen asszonynak, a lakásodon keresztül hozzád ennek az idegen asszonynak, és jó kulcs a zárba, és csak reménykedhetsz, hogy beléd nem lesz jó kulcs ez, nem lehet jó az asszonyé, hallatszík, hogy kattán és fordul, semmi kétség, amíg te bent rohadtál a detoxikálóban, új zárat szereltetett föl, a megkérdezésed nélkül természetesen, neked, de inkább magának, legfeljebb nektek, és ettől megborzongsz, a nektek használatának ettől és bármilyen a lehetőségétől, és nem csak zárat cseréltetett, hanem keresztpántot is szereltetett föl, mint a gazdagok, akiknek van félteni valójuk az ajtó másik felén, az innenső felén élőktől, hallod a fémes csattanást, az a bizonyos kocka nagyot tud csattanni, ha már fordult egyet a sorsoddal, de nem szólsz, talán mert nem vagy biztos benne, hogy rendszeren végig tudtad gondolni ezt a kulcs-dolgot, Atma is egyfolytában ugat és az ajtó felé kapkod, éktelen csengés-bongás támad, amikor megmozdul az ajtófélfá, eltart egy ideig, míg rájössz, valaki szélcsengőt erősített a szemöldökfára, akár ha ezernyi üveghang zendül meg így a belépés pillanatában, lengedezik a sok apró és csillogó rézcsengettyű, ami jó, és ami szép, és ami nagyon is egzotikus és feltétlenül romantikus, de ha belegondolsz, hogy ezentúl, minden egyes belépéskor, ugyanez a zenebona támad hátra lévő életedben, már közel sem vagy ennyire híve a szélharang-belépőknek, a rézcsengő-riadalomnak, persze, akarattalanul hagyod, hogy az asszony betuszkoljon az ajtófélfák között támasztott részbe, átjutva a szélharang-hangokon rátámaszkodsz az ismeretlen derengésre, és elfog a félelem, mert nem akarod felfogni, mitől ismeretlen most ez a derengés, amikor éveken keresztül éltél benne, vagy egy ehhez hasonlóban, laktad be a saját sötétedet, nem csoda, ha valami két kézzel lök vissza, vissza onnan valaki, az ajtón innenre, innenről túlra, kapcsold már fel a villanyt, kér, hangja inkább évődő, mint parancsoló, várakozás van benne, és ez is megijeszt, meg különös az is, hogy valami melegség motoszkál a lábadnál, Atmának vélnéd először, de ennek ellent mond az, hogy Atmának nagyon csöndes lenne a lábadnál motoszkáló valami, kint meg, az ajtón kívül, jól hall-

hatóan ugat egy másik, egy még másik Atma, miért kell felkapcsolnom a villanyt, húzod az időt, minek kapcsolnám, eddig is jó volt a sötét, de most már nem jó a sötét, *mehr Licht*, kacarászik az asszony, *übergenau Licht*, emeli fel diadalmasan a hangját az asszony, fényt akarok, több fényt, félretol, fényt látni, fényt hoztam ide, szinte ellök az ajtóból, hogy maga kapcsolhassa fel a villanyt, parancsolj, mutat körbe diadalmasan, és te megkapasz a szekrény szélében, hogy el ne vágódj a látványtól

most
 meg ez a szoba
 nem a te szobád – volt
 ezek
 a tárgyak
 nem a te tárgyaid – voltak
 ez
 a világ
 nem a te világod – volt
 de akkor hol fogsz és hogyan fogsz itt élni – vagy meghalni legalább
itt

a franciaágy rémít meg először, amely szinte betölti az egész szobát, csak azután kezded sejteni a patyolat tisztaság és el nem hibbant porszem-rend további fenyegetését, sehol egy üvegszilánk, üres üveg, eldobott szalámivég, elszáradt kolbászdarab, kenyérhéj, zizegő morzsa, kiüresedett kefir-doboz, a francia ágy idegen szagával és pedánsan agresszív sárgaságával köti le a teljes figyelmedet, egy ilyen ágy nem kerül csak úgy az ablakon keresztül a lakásba, különösképpen nem a tiédbe, amelynek akkorka ablaka van, hogy azon madár is csak csukott szárnyal tudna berepülni, *madaram, madaram, hova hullsz, hova szállsz, mi ez a magasan sólymozó makogás*, egy francia ágy két ember létezését feltételezi, az azon való baszás jelenvalóságát kívánja meg, de hogy kerül ez a jelenvalóság az életedbe, egyáltalán, hogy kerül, tolakszik valaki bele az életedbe, ahová legfeljebb az emlékeket engedted be jó ideje, hát hogyan is sejthetnéd, hogy nem is olyan sokára ez az ágy lesz második szeretkezések színtere, te már csont részeg leszel, az asszony meg hirtelen adakozóvá fog válni, kínálkozóvá, előbb a vodkát kínálja fel, azután meg magát, már nem vizespohárból isztok, ahogy ittál eddig, hanem kis stampedlikből, a sört meg füles korsókból kortyolod hozzá, meg száraz vörösborok is vannak a szekrényben, az ám, szekrény, kikerültek onnan is a hónapos kenyérvégek, üres üvegek, szennyes ruhák, és bekerültek helyettük az emberi rend vitán felüli képviselői, a vasalt ingek, a bontatlan palackok, az elmosott poharak, az egymáshoz hajtogatott trikók, és az asszony egy idő után már kérések nélkül nyitogatta ki az üvegeket neked, nem engedte, hogy te kínlódj a dugóhúzóval, nem is tudtál volna vele bánni, új volt és túlfényezett szerkezet, és igazán bo-

nyolultnak tűnt fel előtted a használata, ezt is hozta, erre rá kellett jönnöd, hogy itt már szinte minden hozott, a szobádban található holmik nagy része tőle származik, az életét hozta ide, a nyakadra, de te még élsz, sajgott fel a panasza benned, akkor meg minek jön ez ide, a nyakadra, ez az asszony, akit gyűlölnöd kellene, kedves volt most és adakozó, a véredben lassan és megfontoltan szétáradtak az alkohol arany sugarai, szinte nem beszéltetek, csak ültetek hosszan és elszántan az asztalnál, melyet egy csipkésre mintázott szélű műanyag terítő, viaszosvászon borító takart, így már az asztal sem volt többé a te asztalod, figyelt, alulról-oldalról figyelt, és te engedted a figyelést, elnéztél mellette, mint aki a múltjára lát a másik füle tájékán túl, később képtelen voltál felidézni, hogy hogyan került olyan közel hozzád az asszony citromfeje, de ennél jelentősebben a teste, fehér és szájalmasan sovány kis teste, aszott, lelógó melllel és beesett, ráncos hassal, őszülő szőrökkel a szeméremdombján, a segge két kicsi, egymástól külön mozgó fokhagymája a térdedre tolakodott, ez a test már nem tudta felidézni azt a régi lányt, kora-asszonyt, aki mindenkit megbolondított maga körül, aki veszélyes volt és olyan hatékony, mint az orosz vízforraló, akinek sötét volt a szeme és a pillantásában annyi bujaság hullámozott, és egyszerre annyi visszautasítás is, hogy nem volt férfi a közelében, aki ne álmodott volna kamaszos álmokat róla

gyilkosan kitervelted azt a találkozást, tudtad, hogy nincs esélyed rá, ezért józanul soha nem mertél közelíteni hozzá, szép volt és veszélyes a nő, tisztában volt vele, hogy érdekességét csak addig tudja megőrizni az erős és mohó, ám még nem kellően tapasztalt fiatal hímek között, ezen a baráti társaságokat kell érteni, míg az elérhetetlenség mítosza lengi körül, kacérkodásainak gyakorlati hasznáról tehát senki sem henceggetett, meg kellett elégednetek annyival, hogy mindenkinek jutott egy-egy kacsintás, mosoly, érintés, lehelet, de a barátodon kívül senkinek nem volt abban az élményben része, milyen az ágyban ez az asszony, az elégsre vágyatok, az ő lángjaira és izzására, meg talán féltetek is tőle, hiszen még fiatalok voltatok, gyalázatosan fiatalok és tapasztalatlanok az olyan nagy dolgokban, mint például egy asszony szeretésében, mely összetettebb és megfejthetlenebb, mint a piramisok hieroglifáinak az üzenete, az egyetemet már befejeztétek, és túl voltatok nők tucatjain, mégis, ő más volt, ő másé volt, és noha fiatalabb nálatok, tapasztaltabb és megfontoltabb, az ő kínálkozásában a csábító elutasítás volt benne, és nem az adakozás szándéka, kerek volt a nevetése és titkok tudását sugallta, azoknak a titkoknak a tudását, amelyekkel ti nem rendelkeztek, be kellett tehát rúgnod, hogy kellő bátorságot meríts ahhoz, hogy felmenj hozzá, olyankor mentél, amikor biztos lehettél abban, a barátod nincs otthon, mi több, megbeszéltétek, hogy felmész a nőhöz, mert ő, a barát, egy idegen nőhöz készült elmenni friss húsért, egy szimpla nőhöz szimpla baszás okán, ami néha persze a legéletmentőbb dolgok egyike is lehet, neked előre

megfontoltan az volt a dolgod, hogy eltereld a figyelmét arról, hogy ő miért nincs otthon, a házhoz közeli kocsmában készültél fel az akcióra, unicumot ittál nagyfröccsel és sörrel, a módszer biztos, és biztosan a legolcsóbb az elképzelhetőek között, egy feles az unicumból, rá egy nagyfröccs, arra pedig egy üveg kőbányai, majd ugyanez folytatásként, és még egyszer ugyanez, de már fojtásként, a három kör épp elég, hogy még ne hánytorgják benned az élet, lusta és gyáva léptekkel haladtál fölfelé a lépcsőn, nagy volt benned az elszánás, amely azonban nyomban szétfoszlott, amikor a csengő figyelmeztetésére ajtót nyitott a nő, vékony ruhában állt az ajtóban, meglepetten és kissé zavartan, mert nem tudott az érkezésedről, nem volt rajta smink, a ruha túl rövid volt és vékonyka, láthatóan az otthoni, mások elől elzárt buja kényelmet szolgálta, mellbimbója szinte átszúrta a semmi anyagot, a szokásos meglepett formások után betuszkolt a szobába, és inni adott neked, majd leült veled szemben, lábait keresztbe rakta egymáson, egy villanásra szétnyíltak a combjai, de ez elég volt ahhoz, hogy te meglásd, nincs rajta bugyi, hosszú combjai finoman helyezkedtek el egymáson, sokszor mesélte el, hogy valaha futott, és szerencsére még időben abbahagyta, tetted valahányszor hozzá, mielőtt elvastagodtak volna az izmai, ültél szemben a nővel, ahogyan ezt már annyiszor elképzelted magadban, és nem akarózdott elkezdődni a nagy akció, a lenyúlás, amiért idejöttél, okos volt és vidám, hihetetlenül kedves és egyfolytában parázna, igen, parázna, fogalmazódott meg benned a vád, ami akár okot is adhatott volna számodra, hogy ledöntsd a szőnyegre, és a legdurvábban és -közönségesebben magadévá tedd, paráznasága pedig éppen abból adódott, hogy olyan természetesen és ártatlanul ült veled szemben, mintha nem tudta volna, hogy akaratom és vágyaid célkeresztje már rajta táncol, olyan ez, mintha az őz megáll a tisztás közepén, és az oldalát mutatja a vadásznak, hogy az könnyebben eltalálja a szívet, és paráznaság volt még az is, hogy mindez, ez az összehordott, imponálónak feltűnő szöveghalmaz, csöppet sem volt biztosan igaz, lehetett akár félreértés is, mégiscsak a barátod feleségéről van szó, aki nem férfit lát benned, csak a férje barátját, a visszautasítás lehetősége tehát sokszorosán nagyobb volt, mint a sikeré, az pedig végképp nagyon kínos lehetett volna neked, hogy neki esel, ő viszont felháborodva és megbántódva, ügyel-bajjal kihámozza magát a szorításodból, elmenekül otromba tolakodásod elől, kicsúszik az ölelésedből, pihegve és méltatlankodó arccal rendbe szedi a ruházatát és csak annyit mond, takarodj a picsába, te szemét, vagy ami még rosszabb, ezt el fogom mondani neki, de akárhogy is alakul, nehéz lesz majd a barátod szemébe nézni, tudni fogod-e majd, és honnan, vajon elmondta a próbálkozásodat neki, vagy megkegyelmezett neked, nektek, a barátságotoknak, és nem, te soha nem tudhatod majd biztosan, mit tud, mennyit, és leginkább, hogy tudja-e, valamint, ha nem mondja el, akkor hogyan fogod állni a nő tekintetét, amikor ültök hármásban és isszátok a sörötöket, ki leszel szolgáltatva neki, és ha zsarolni nem is fog, de

a csendes lelki terrort gyakorolhatja a találkozásaitokban, a nő minden alkalommal magának is töltött, azt tudta róla, hogy szeret inni, és azt is, hogy soha nem látszik rajta, hogy megártana neki az ital, apró kortyokban nyelte az unicumot, közben megállás nélkül mesélt és nevetett, közös kalandokat idézett fel, néha váltotta a combjait, te olyankor már nem mertél odanézni, oda közé, nem merted látni pinája megvillanó sötétségét, az ital elernyesztett, kellemetlen volt egy idő után, hogy nem érezted, az ágyékdobban van-e már elég vér, vagy marad-e még elég, ha mégis szólítana a nagy pillanat, hallgattad az aszszonyt, de a szavak közül csak nagyon kevés hatolt el a tudatodig, ő szerencsére nem nagyon várt választ a történeteire, beletörődni látszott abba, hogy saját magát kell szórakoztatnia, lassan be kellett ismerned, kudarcot vallottál, a nagy elszánásból nem lett semmi, menekülésként a barátodra gondolsz, aki most másnál, egy, lehet ennél százszor érdektelenebb, csajnál van, és élvezkedik vele, ahogy a feleségével nyilván nem tud már, úgy semmiképpen, ahogy egy idegennel, azzal mentegeted magad, hogy nem fogod elárulni a barátodat, azért sem, és juszta sem, csak el ne szöld magad, ijedsz meg a saját megtorpanásodtól, ennyi ital után már minden megtörténhet, legjobb, ha elmész, határozott és nehézkesen felálltál, már nem megjátszott részegséggel, tántorogva botorkáltál az ajtó felé, a nő megakadt a mondatában, csodálkozva felállt, és eléd lépett, derült ki számára a hirtelen leindulásodból, mit akarsz, elmenni, vagy csak rosszul vagy, és a fürdőszobába akarsz kitántorogni, testének váratlan felbukkanó akadályá annyira megzavart, hogy kibillentél az egyensúlyodból, megpróbáltál ugyan belekapaszkodni a könnyű testbe, de csak annyit értél el vele, hogy magaddal rántottad a szőnyegre, kacagott ezen, te pedig nagyon szégyellted magadat, megpróbáltál felállni, de egyszerre azt kellett érezned, két vékony női kar húz vissza ellentmondást nem tűrő erőszakkal, maradj, hiszen ezt akartad, nem, suttogta a füledbe, amikor fejed ismét koppan a szőnyegen, nem lehet, vakogtad, nem szabad, és a barátodról kezdesz összefüggéstelen gagyogásba, de ő betapasztja a szádát a szájával, tested odaszögezi a szőnyeghez a testével, és amikor sokára, nagyon sokára, egy forró és lassított forró végén elenged, és sóhajtva szétterül meztelensége szőnyegen, csak annyit mond, szeretném, ha emlékeznél arra, hogy szeretkeztem veled, amikor kijózanodsz, mert soha többé nem teszem meg

nem
beszéltetek
egyetlen szót sem
amíg a barátod meg
nem érkezett, sokáig

meztelenül járkáltatok a lakásban, titkon és zavarban bámultátok egymást, csokolóztatok, ha úgy kívánta a pillanat, a megérezés, a ráértés, a világ legtermészetesebb módján nyúltatok egymás tarkója felé, vagy

csak átfogtatók egymást, forró bőrötökön keresztül átlüktettetek egymásba, szomorúak voltatok és reménytelenek, baszás után csak a kutyák és a papagájok nem szomorúak, mosolyodott el a saját közhelyes vigaszmondátán, megpaskolta elfancsalodott képedet, kétségtelen, hogy kutyául és papagájul érezted magad, s bár nem bántott a lelkiismeret, aminek azért kellett volna bántania, mert éppenséggel a barátod feleségét nyúltad le az előbb, nem voltál legbelül teljesen rendben, persze, védekeztél, hogy végső soron nem tehetsz semmiről, ő nyúlt le téged, rossz érzések kerengtek benned, hívhatóak is lehetnének összefoglalóan bűntudatnak, az volt a nehezen feldolgozható, hogy az egész felállítás változott meg, a barátod, akit eddig irigyeltél azért, hogy ilyen nagyszerű és kívánatos nőt birtokol, kiesett a birtokosi és egyeduralkodói szerepéből, egyidőben ezzel te nem léptél át az épp miattad elveszített szerepébe, amiért tulajdonképpen elárultad őt, noha ő abban az időben éppen ezt az asszonyt árulta el, a nő meg őt azzal, hogy alád feküdt vagy föled magasodott, mindenki mindenkire elárult tehát a logika szerint, kivéve téged és a nőt, mert ti nem árultatok el egymást, csak a szerelem és a barátság elárulása volt a szeretkezéseitek, amely, bevallani azért nem könnyű, szörnyen jó volt és soha máskor meg tapasztalható, mert közben nem volt behatárolható a tér, amelyben kerengtek egymást tépve és egymásba kapaszkodva, egymáshoz zuhanva, és nem volt idő sem, amely szabályozhatta volna a két test történéseit, valahol az álom értelmezhetetlen tereiben zajlott az ölelés, a megsemmisülés közelében, szereposztás nélkül, nem vigyáztatok a mozdulatokra és nem figyeltetek egymásra, nem volt koreográfia az ölelésnek, előbb előjáték, majd kiszámított mozgásvariációk bravúrsorozata, az agy kikapcsolt, az érzelmek szétrobbantak, az ösztön magnéziumfénye átsugárzott a hústokon, két, pányvától szabadult test vívta a csatáját egymással magáért, nem tudni, miért, egyfolytában színek és fájdalmak rétegein szakadtatok át, zuhatagokban forgolódtatok, vörös ködök fodrozódtak a mellei körül, és fenyőerdők nehéz illata áztatta el az arcodat, amikor az ölébe hajoltál

egy sörre csak le kellene ugranunk a Romkertbe, javasolta eltúlzott vidámsággal a barátod, aki végül csak-csak megérkezett, elázott volt és széjjelszaggatott, akkorra ti már eltüntetted minden szeretkezésre utaló nyomot a lakásban, és letöröltetek magatokról, magatokban, a kelletténél talán kissé szenvtelenebb arccal ültetek egymással szemben, amikor belépett, mindketten meglepetést színleltetek, a barátod azért, hogy te ott vagy, te azért, hogy megjött a barátod, a nő a színjátékot felhasználva kisurran a konyhába, és kis idő múlva pompás sült hússal tér vissza, faltok mind a hárman, mindhárman ugyanattól az elfáradástól éheztek meg, és hiába küzdesz ellene, erős szájalmat érzel a barátod iránt, aki győztesként érkezett haza, úgy ül most az asztalnál, mint akinek sikerült minden, amit eltervezett, még csak az asszonyát sem kellett beáldoznia egy kis idegen öröméért, ott vagy te

biztosítékként, elhárító hadműveleti tisztként, a barát, miközben az asszony jutott idegen és áruló gyönyörhöz általad, és ettől tovább gyötör annak a tudata, hogy az asszonynak sejtelve sincs arról, hogy a barátod épp akkor csalta meg egy riheronggyal, amikor veled hempergett a szőnyegen, másfajta riheronggyként, a barátod sem tudja, hogy amíg épp csalta az asszonyt egy riheronggyal, te, a másfajta riherongy, a feleségével hemperegtél a szőnyegen, a feleség nem tudja, hogy amíg vele hemperegtél a szőnyegen, te mindvégig tudtad, hogy a férje mással más szőnyegeken hempereg, emiatt érezhetted azt, hogy a legnagyobb csaló mégiscsak te vagy a három vétkező közül, alig bírtad lenyelni a falatokat, nem néztél a nőre és nem néztél a barátodra, szerencsére belépőjekor neki is eljátszottad a részegét, aki egyszerre csak felfogja, hogy ott van a másik, belül azonban más események zajlottak, el kellett volna számolnod azzal, hogy miattad már nem abban a státuszban van ott a barátod, mint egy órával előbb még lehetett volna, miközben te nem léphettél a helyére, kerülhettél abba a státusba, ahol ő már nincs, a te pünkösdi királyságod lejárt, egy sörre, rendben van, lemehetünk, egyeztél bele, és lementetek, egymásba karolódva hárman, ahogy annyiszor máskor is, középen az asszony, karol benneteket, aki most már mindkettőtök asszonya, mindkettőtöké, akik már soha nem lesznek úgy egymáséi, ahogy egy órával azelőtt még voltak, vagy lehettek volna

akkor megpillantottál
 egy nagy fekete pillangót
 mely a tévé mellett pihent összecsukott
 szárnyakkal és csak később jutott el a tudatodig
 hogy az egy fekete könyv – vagy egy óriás fekete könnyecsepp

egész közel ült

hozzád, kellemetlenül közel, miközben semmi sem indokolta a közelségét, rendben van, megittatok pár pohár unicumot meg bort meg sört, de az még nem ok arra, hogy ennyire bizalmasan közelre merészkedjék hozzád, ráadásul az öltözéke is hagyott kívánni valókat maga után, mivel ekkorra anyaszült meztelen volt már, arra, hogy a ruháit ki cibálta le róla, ő maga, vagy te, a válasz talán mindörökre az idők homályába vész, de tény, nem volt rajta semmi a savanyú szagán kívül, állott savanyú szag vette körül, amit már a megivott vodkák bőrön keresztüli kipárolgása is okozhatott, nem húzódhattál félre, ha nem lenne ilyen szaga, akkor talán lehetőség lenne a félrehúzódás, de így végképp megsértenéd az elhúzódásoddal, neked döntötte semmi kis testét, fázhatott, mert a melle libabőrözött, nem mondott semmit, csak nyomakodott összeszorított szájjal hozzád, s mert te semmilyen jelét nem adtad annak, hogy a közeledést viszonzni akarod, egyáltalán, hogy észre vetted a szándékát, mind hangosabban és szaporábban kezdte szedni a levegőt, nyomatékosítva feléd izgalma fokozódását, kezedet előbb petyhüdt melléhez vitte, megadóan bele-

markoltál, de mert alig volt ellenállása a lecsüngő, félig már kiürült tejes zacskóknak, semmilyen erotikus élményt nem okozott a markolás, ő viszont egész testében összerándult tőle, majd egyfolytában rángatózott a továbbiakban, egészen elveszíteni látszott a fejét, még, még, lihegte, és neked folytatnod kellett a kiszáradt zacskók gyötrését, a kezedet egyszerre lecibálta a combjai közé, mozgatta, simogatta a combja tövét és az övét a kézfejeddel, ebből megértetted, azt akarja, hogy te simogasd tovább a száraz szeméremajkakat, keresd ki a csiklót, és folytasd azzal az izgatását, és ezt meg is tetted, bár nem volt egyszerű a kihalt redők és komikus vonaglások között megtalálni a jelentéktelen kitüremkedést, ezzel együtt vagy nem voltál elég aktív, vagy nem voltál elég ügyes, nem elégedett meg ennyivel, a hosszadalmas és egyre fárasztóbb pizskálgatás után feldugta magának a mutatóujjadat is, te persze jámboran és kétségbeesetten túrted ezt az újabb megpróbáltatást, de már sejtetted, hogy elévedtél ebben a nagyon is egyenes alagútban

persze továbbra sem tisztázható már, és soha nem is lesz az, rólad hogyan került le a ruha, mert lekerült végül, ezzel szinte egyidőben a nő mohó keze könyörtelenül rátapadt az ágyékkodra, száraz, inas kéz gyúrte, morzsolta a férfiasságot, tudva tudván, hogy félpuha fasszal valódi művészet a baszás, és bár valaha művésze lehetett e tárgykörnek a nő, mostanra csak szomorú árnyéka önmagának, le sem mertél pillantani a rendkívüli intenzitással küzdő kézben vergődő testcsomkodra, mert érezted, gyengécske merevedéssel válaszol csak az őt támadó rettenetes intenzív ráncigálásra, a citromfej hol eltűnt a látászögedből, ilyenkor az ágyékkodon munkálkodott, hol megjelent, és beléd csókolt, nyilván félreértette a leesett állad miatti állandó szájtátásodat, a saját ízeidet és szagodat érezted beletolódni a szádba, ami nem volt feltétlenül kedvedre való, egyszerre elveszítette minden eddigi türelmét, megragadott, hihetetlen erőt koncentrálna a vézna karokba, hanyatt döntött, vagy inkább rácsapott a franciaágyra, és fürgén föléd mászott, két ujjá közé fogta a félpuha vesszőt, ami ez esetben te voltál és minden lényeged, és megpróbálta felnyársalni vele magát, még abban bízhattál, a természetbe szorult annyi empátia, hogy megpróbálja az embert kimenteni a hasonló helyzetekből, volt is, mert nyekklett, csuklott, hajlott és fájt a faszod minden irányba, csak föl nem akart mutatni, a vágyakozó, és már valóban nem csontszáraz vaginára, a játék sokáig eltartott, hol kínos volt, hol komikus, utóbbi pillanatokban fegyelmetlenül elröhögted magad, amivel csak a nő ingerültségét és elszántságát fokoztad, akkor is megbaszol, ha belepusztulok, hörögte, és folytatta a küzdelmet a folyton lekonyuló jószággal, és valóban, egy szerencsés mozdulat meghozta a behatolást, előbb csak a feje, később hímtagod fél teste is behatolt a nőbe, vihogtál volna megint, amikor olyan meglepetés ért, hogy majdnem kijózanodtál tőle, a vagina ugyanis hirtelen összezárult a hímvessző körül, szorított és szívott, majd lüktetni és gyűrűzni kezdett, egé-

szen úgy, mint egyszer, mint akkor régen, amitől eddig rakoncátlankodó férfiasságod megemberelte magát, fölmeredett, a kétszeresére dagadt, és most már igenis érezted a vér nyargalását, feszítését az ágyékodban, a nő, szintén megérezve ezt, rettenetes sikongatásba kezdett, egyfolytában fél tucatszor élvezett, de a fölvezető tortúra alatt ért stressz és megrendülés, valamint a nem kevés megivott vodka ugyanezt neked nem engedte meg, a merevedés gonosz lassúsággal előbb félpuhaságba, később egész ernyedtségbe ment át, az előző percekhez kölcsön adott lényeged végül kövér kukacként, dolgát csak félig elvégezve, lustán és némi bánatot magára erőltetve csusszant ki a forró vörös járatból

fekszel majd hanyatt, nehéz verejtékben ázva, szemed megakad a plafonról lecsüngő hatalmas papírgömb-csilláron, amelyet, szemben az általad eddig látottakkal, rikítóan színes szeletekből állított össze valaki, a színes papírszeletek színes árnyékot vetnek maguk köré a falra és a plafonra, ettől olyan érzése lesz az embernek, mintha egy cirkuszban rendeztek volna be kuplerájt, fekszel majd hanyatt, szemed megakad a plafonra gondos kezekkel felragasztott matrica-csillagokon és -holdacskákon, melyek éjszaka majd nyilván fluoreszkálni fognak, így keltve benned azt a képzetet, hogy a hatalmas ég borul föléd, nem egy lepukkant külvárosi bérház plafonja, a teljes nagy ég jött el immár hozzád, ami egyébként soha nem üzent semmi jót vagy lényegeset neked, ha nyitott szemmel aludnék, jut majd eszedbe, akkor egész éjjel bámulhatnám ezt a sok gyönyörűséget, szemed lejjebb vándorol, a könyvespolcon szabályos rendben a könyvek, nagysági sorrendben, megkönnyebbülten látod, hogy ott vannak a te építészeti szakkönyveid is, természetesen, egészséges és demokratikus keveredésben, mármint a nagyság okán, az újonnan odakerültekkel, Clair Kenneth, Robin Cook, Daniel Styl, egyéb kiolvashatatlan feliratú gerincek, nyilván dombornyomásos borítólappal, el nem tudod majd képzelni, mit kezdj ezeknek a faszjankóknak és fapináknak az irományaival, kidobni könyvet elvből nem fogsz, de a közelségükben meglenni sem lesz valami kéjmámor, tovább siklik a szemed, és csak keresné, de nem találhatja a konyhába vezető ajtót, helyét most egy friss mésztől fehérülő boltíves átjáró foglalta el, meg se lepődsz már rajta, a konyhaasztal a falhoz tolva, előtte-mellette két szék, az asztalon tarka, gyümölcsmintás viaszosvászon terítő, vázában virág, innen is kivehető, hogy művirágok díszelnek a kék üvegben, sebj, gondold magadban, legalább nem hervad el, és nem kell a pénzt friss virágra pazarolni, ebbe a lakásba úgysem illenék virág, nem is mernél ide virágot hozni, egészen egyszerűen a cinizmus látszatát kockáztatnád meg vele, és a múltjába taposnál, az asztal megterítve, a tűzhelyen piros fedős lábas, enni is fogtok tehát, és ez is új lesz az életedben, a közös étkezések kínosan hosszú szertartásai, pillantásod most a szarvasokat ábrázoló zöldes falvédőre esik, mely a franciaágygal szemközi falra került, valóban pompás szarvasok és igazán élethű az ábrázolásuk,

erdei jelenet, gombával, bokrokon tenyésző virággal, nagy zöld éggel, amelyre csak mutatványként tervezett néhány kósza felhőt a kitalálója, fölötte, majd nem a plafon magasában, a World Trade Center hatalmas tornyai magasodnak egy falra fölszögezett poszteren, mellette a Budapest Sportcsarnok épülete madártávlatból, előbbi nyilván arra utal, hogy hatalmas építményeket kell még életedben megtervezned, utóbbi, a sportcsarnok, arra, hogy ilyenek tervezésében voltál benne még pár évvel ezelőtt, azon már meg sem lepődsz, hogy egy tévé is bekerült a képbe, nem valami modern készülék, de biztosan lehet vele valamit fogni a külvilágból, mármint annak, akit érdekel a valami a külvilágból, így fogunk élni itt, mutat körbe, élni fogunk, ez, amit itt láatsz, nem az én világom, teszi hozzá, nem mentegetőzve, annál sokkal keményebben, tudom, hogy a tiéd se, de ki kell jelölni olyan semleges kereteket, melyekben szabályokat hozhatunk magunkra kötelezően, ekkor meglátod a szobakutyát, aki eddig nagy csöndben kussolt az ajtó melletti kiskosárban, fehér kővér szőrmók piros nyakörvvel a nyakán, ő volt tehát, aki a lábad alatt motoszkált, és nem Atma, amikor beléptél e megújult otthonodnak nevezett kulturális romhammazba, ronda, nyomott orrú kis állat, alig több egy szőrpamacsnál

vissza

fogsz térni

a tervezőintézetbe

tervezni és dolgozni fogsz

én pedig majd jó feleséged leszek

hangzik fölötted, vérrel és sárral kevert múlt szárad gyáva hallgatásodon

a zsebken-

dőnyi ablakon keresztül látszik, vagy inkább bevillanni látszik csak, a sötét hátsóudvar ecetfája, az egyetlen lény, aki elviselhetővé teszi ezt a villannyal előállított álnappali fényárt, az ecetfa haszontalansága lám így lesz hasznosabb a te létednél, mert kinek hajtasz te hasznot azzal, hogy létezel, még egy ablakon sem tudsz benézni, bevillanni látszani, hogy örömet okozz valakinek az ott léteddel, egyetlen lényként képes létezni a sötét és nyirkos és mohával és penésszel borított kövek között, nem tudni, hogy került oda, nem törődik senki a létezésével, egyszer valakinek olyan kedve támad, és kivágja, és akkor nem lesz ott többé a hátsó udvarban, és nem fogja keresni senki, de veled mi lesz, isten ecetfája, mi lesz a sorsod, mikor vág ki a nagy kéz, hogy azután ne keressen, ne hiányoljon, ne sirasson el senki

apa kis képe a tévé tetejére került,

milyen régen nem láttad, ami így nem igaz, láttad te, csak nem nézted, a sötétben állandó és intenzív viszonyban voltál a tárgyaiddal, vagy a tárgyaid létének a tudatával, apa képe valahol, még a sötétedés előtt, már a könyvespolcon volt, és ott is maradt virtuális világodban, persze, szinte egészen biztos, hogy valamikor lesodortad, leverted, lelökted onnan, amikor bort kerestél és

zenéltél a törött üvegeken, taposhattál is rajta, egészen biztos, de az is bizonyos, hogy nem rajta tapostál, csak egy őt hordozó tárgyon, ez lehet mentséged, a tárgy fölszabadult lelke, apa az őszi tájban, ott maradt, ahová tetted, a könyvespolcon, nem tudod, hol készült a kép, ki készítette, és hogy maradt meg idáig, az őszi táj határozottan szép látvány apa háta mögött, kis alakja büszkén szűrődik a kép előterébe, barna haját hátra fésülte, ettől kicsit már kezd kopaszodni, no nem nagyon és zavaróan, fehér ingének kicsiny a gallérja, és az egyik oldalon a zakó alá gyűrődött, ettől kedvesen bohémmá lett a komoly kis figura, a barna zakónak valahol még meg kéne lennie, valahol meg is van talán, egy ideig hordtad, amíg akkora voltál, mint apa, ez csak rövid ideig tartott, az ember csak rövid ideig szokott akkor lenni, mint az apja, vagy kisebb, vagy nagyobb, de véletlenül sem ekkora, egy szekrényben biztosan ott lóg, csak azt nem tudod, hol van most az a szekrény, mikor és hová merült el, a zakó ujjá kicsit hosszabb a kellenénél, ez gyakran figyelhető meg kis termetű embereknél, a nadrág pedig buggyot vet a cipőre érve, apa tekintete komoly, mintha csak tudná, hogy az örökkévalóságnak készül a kép, a fia majd egykor erre fog bámulni, hanyatt fekvé, a fejét félre fordítva, részegen, a nézés előtt egy rozzant kis nőbe ürítve fáradt magvait

azt a könyvet, nyúlsz a pihenő fekete lepke felé, azt nem, még nem, mondja a nő, és eltolja a kezdet, már van rajta valami fehér gönc, így elviselhetőbb a látványa, azt majd máskor, egyszer, ha, és nem magyarázza tovább, pedig nagyon jó lenne tudni, mit rejteget a fekete könyv, lehet, évtizedek szorongását és bűntudatát oldaná fel, ha megismerkedhetnél a tartalmával, váratlanul kialszik a villany, sok már a cirkuszi hatáselemekből, igazából megijedsz, pedig jó is lehetne, hogy visszatért egy kicsit a homály, surrogást és kuncogást hallasz, és a legnagyobb meglepetésedre, a szemközti falon képek kezdenek peregni, a nő ezek szerint hozott magával egy kezdetleges filmvetítőt, valami ányolcas lehet, sose értettél az ilyesmihez, az első kockákon a barátod, azután te, igen, ez a fürdőhely volt, nevensz fel magadról meglepedkezve, az első napok, amikor még minden olyan jó volt, itt megyünk le először a tengerhez, milyen fiatal volt, álmélgodsz el a barátodon, és még élt, teszi hozzá vádló hangsúllyal az asszony, amiben nem az van benne, hogy te ölted meg, hanem az, hogy még élsz, hogy nem te rohadsz lent a nyüvek világában, élhetne ő is, mondod, élhetne, de nem él, a kockák peregnek tovább, ez volt a szállásunk, nézd, milyen ordenáré rendetlenséget tudtunk csinálni egy-két nap alatt, az volt Richter ágya, ez Törppapáé, ez Mátéé, ez pedig az enyém, jól elvöltünk ott, istenem, de sokat neveltünk és ittunk meg ökörködtünk, na, ebbe a sörözőbe jártunk, itt ittam az előtt, mielőtt leütöttek volna, még most is látszik a szemöldököm mellett a forradás, majd megmutatom, ha érdekel, akkorát kaptam, hogy szó szerint összeszartam magam, úgy, összeszaródva vittek be a kórházba, és úgy, összeszaródva vittek

vissza a szanatóriumba, ahol laktunk, Richter mosta ki a nadrágomat és a gatyámat, tudom, hogy így történt, de nem tudom, kitől tudhattam meg, ő soha nem beszélt nekem erről, annál szemérmesebb ember, vagy az volt, minden esetre rendes volt tőle, hogy ilyen gusztustalan dolgokban is megmozdult érttem, ez a nő ki, kérdezte, ez Sylvie, mosolyodsz el zavartan, tehát ő volt Sylvie, ő, igen ő, és nem fordulsz felé, pedig várja (Sylvie Mátéhoz bújva pózol a filmen, háttérben a tenger hullámzik) sokat hallottam erről a Sylviről, hát igen, sokat hallhattál, Sylvie gyönyörű volt, és valamennyien szerelmesek voltunk belé is (Sylvie ott áll közöttetek fehér bikiniben, a kosárákból mézszínnel csordulnak elő a mellei) de ő csak neki adta oda magát, igen, csak neki, nem úgy, mint én, csattan fel, nem úgy (egymás után ereszkedtek le a hegyoldalon, Törppapa megbotlik, hanyatt esik, gurul lefelé, álltok és röhögtök, száll a por és a nevetés) mint te, azt azért remélem, hogy tudod, én csak veled csaltam meg, hát persze, tudom (a sörbár lépcsőjén baktattok fölfelé, Richter valamivel integet, mindenki nevet, a kamera ráközelít a tárgyra, ami nem más, mint egy használt koton) csak velem, és veled se kellett volna, te szemét, sziszeg bele az arcodba, nem úgy gondoltam, ha nem hal meg, akkor lehetett volna, de mert meghalt, most azt érzem, hogy nem lehet (Sylvie lusta macskaként hever a teraszra kicipelt ágyon, Máté félmeztelenül a terasz korlátján, a háttér homályában Törppapa figyelni őket, nem titkolt izgalommal és irigységgel) a kettőnek nincs köze egymáshoz, baszd meg, a baszásnak (egy buszmegállóban ácsorogtok vad trapéznadrágokban és színes selyemingekben, az ingek szinte derékig kigombolva, Sylvie most nincs veletek, rosszul öltözött, rossz arcú emberek vannak még rajtatok kívül a megállóban, láthatóan rosszallják a hangoskodásotokat) a meghaláshoz, nem, nem, ingatod szomorúan a fejedet, először is nem baszás volt, hanem szeretkezés, nekem csak (egy nagyon fiatal, barna hosszú hajú lány piros rubinskorpiót nyújt feléd, piros a trikója és meglepően nagyok karcsúságához képest a mellei, róla meg is feledkeztél, ő volt akkoriban a szeretőd, még verset is fabrikáltál róla, naná, akkoriban még költő is akartál lenni, sok egyéb fontosság mellett, valahogy így kezdődött: *két duzzadt mell, rengő kettős teliholdam, virrassz ma fölöttem megint, ezüstszárny veri csatakosra testem, az éj csalánjával telehint*, hát persze, rossz vers volt ez is, milyen lehetett volna, de igen szerelmes) baszás, kiabál, de nem veszed figyelembe az erőlködését, másodszor pedig, igenis más fénytörést kapnak a dolgok, ha a háromszögből kihal valaki (újságpapírral letakart asztal körül ültök egy lepukant szobában, hatalmas füstölt halakról tépkeditek a húst, szamagont isztok, ami hetven fokos vodkát jelen, meg sört, és nagyon részegek lehettek, mert csak röhögtök és röhögtök) vagy más fénytörést, elfénytelenedést, nekem igenis lelkifurdalásom (egy hajó fedélzetén pózoltok, vakító napsütésben, fehér nadrágban vagytok valamennyien, csak az ingek színesek megint, Sylvie egy matrózzal beszélget a korlátnál, Törppapa féltékenyen hajladozik a közelük-

ben, te hirtelen otthagyd őket, rohansz be a hajótestbe, irgalmatlan hasmenésed volt, persze, azóta már ezt is elfelejtetted) van, és képtelen leszek leküzdeni, menj már, neked soha nem volt lelked, nem hogy lelkifurdalásod, ha a fekete füzetet (ágyban fekszel, fejedden hatalmas, véres turbán, az egyik szemeden szintén átvérzett kötés, a szád fölrepedve, ágyad szélén a barna hosszú hajú lány ül, a rubinskorpiós, látszik, hogy sír, a többiek távolabbról néznek beneteket, Máté nincs rajta a filmen, nyilván ő forgatta le hullalétedet) próbálkzol, neked hoztam, de még nem akarom, hogy elolvasd, miért nem, mert még nem szenvedtél hozzá eleget, én nem, méltatlankodsz, azt hiszed, hogy a nagy magányos önpusztítás, amivel eddig áltattad magad, valódi szenvedés (vonaton utaztok, te az egyik ülésen fekszel, fejedden a véres turbán, szemed már nincs letakarva, kivéhetetlen vérömlenynek látszik a felvételen, Richter sört tölt a szádba, a többiek az ablakon lógnak, nézik a nyírfák közül kivillanó házakat) volt, hát nagy lófaszt, a valódi szenvedés az lett volna, ha szembenézel a dolgaiddal, ha elvállalod a dolgokat, ha döntéseket hozol és csinálsz is valamit az állandó itthon döglés (a film most vagy elszakadt, vagy itt ért véget, égett fluoreszkálás a falon) helyett, de te mindenhez kevés vagy, ő persze mindenhez elég volt, vágsz vissza, igen, ő mindenhez elég volt, akkor tudd meg, emeled felé nehéz fejedet, hogy amikor velem lefeküdtél, ő egy másik nőnél volt, és én ezt tudtam, gyűlölettel nézed a citromarcot, de az meg se rezzen, látod, milyen rohadt vagy, hogy mered ezeket elmondani, sziszeg rád, gondoltam, tudnod kell, hogy a te tökéletes férjed mással baszott, amikor azt hitted, megcsalod velem, mindent tudtam, te szerencsétlen hülye, csordul végig a citromarcon a citromköny, gondolod, lefeküdtem volna veled, ha nem tudom, mit művel éppen, csak nem képzeled azt, hogy valaha is kellettél volna nekem, ha őt meg tudom tartani, ha képes lettem volna egyedül birtokolni, és nevet és sír, lelóg a fejed az ágyról, igaz, mitől is kellettél volna neki, éppen te, aki semmihez sem elég, aki az élete nagy részét fekve töltötte, döglött és megdöglésre vár

hogy került hozzád ez a film, tereled el magadról a szót, a fiókjában találtam, szedi szét a gépezetet, lassú és fásult mozdulatokkal, akkor nem is tudtál semmit Sylvie-ről sem, nem hát, de ismertem őt, tudtam, hogy csak olyan nőket szeretett, akik mindenestől adták oda neki magukat, járkal a kis árnyék a szobán, rajtad keresztül, az életeden keresztül, milyen nap van ma, kérdezed, vasárnap, feleli, mindig vasárnap van ebben a kurva életben, jajdulsz fel, mindig vasárnap, ebben a kurva életben, holnap reggel én munkába állok, és neked is be kell menned a tervezőintézetbe, ezt mintha nem hallanád jól, megrázod a fejedet, hova kell bemennem, kérdezel vissza értetlenül, a tervezőintézetbe, de hát én onnan, mondod elrekedten, tudom, de megígérték, hogy visszafogadnak, ne görcsölj, menni fog minden, benne van a kezében az a sok vonal, remélem, az agyadat még nem ittag el teljesen a tervezéshez, nem vála-

szolsz, némi kínlás után sikerül fölállnod, a bársekreányhez lépsz, ne, szól rád az asszony, de kinyitod, meglepetésre nem italok vannak benne, hanem tengernyi felbontott boríték ömlik rád belőle, ezért mondtam, hogy ne, dohog, itt még nem volt időm rendet tenni, mi ez a sok boríték, kérdezed, és hogy kerültek ide, a leveid, mondja egykedvűen, és elkezdi fölszedegetni borítékokat a földről, elolvastad őket, háborodsz fel, hogy merted elolvasni őket, ragadod meg a vállát, nem olvastam egyet sem, szabadítja ki magát a fogásodból, akkor ki bontotta fel őket, hát te, válaszolja, és egyszerre minden előtted van újra, ahogy éveken keresztül érkeztek hozzád a levelek, felszólítások, megszólítások és tájékoztatók, amikor megtelt velük a postaláda, ürítettél, bent a sötétben bontottad fel őket, és a felbontás számadra egybe esett akkoriban még az elolvasással, sőt, a megválaszolással is, mert amit nem tudunk, arra csak nemtudásunk lehet a válasz, holnap este nekilátsz, és szépen elolvasod őket, gyömöszöli vissza a bársekreánybe a töméntelen levelet az asszony, és szépen megválaszolod őket, gondolom, eddig még nem tetted meg, miért válaszolnám meg őket, azért, hogy tudják az emberek, hogy nem haltál meg, hogy élsz és megint számítás rájuk, és megint számíthatnak rád, nem vagyok én erre alkalmos, dőlsz vissza az ágyba, számítani rájuk és számítani rám, tényleg itt akarsz maradni, nálam, nem nálad, hanem veled, javít ki, és érthetetlen otthonossággal odafészkelődik melléd,

ha akkor
csak bosszúból
feküdtél le velem,
akkor most meg miért

most is bosszúból, igen, suttoja szomorúan,
de hát, most mit bosszultál meg és kin, hitetlenkedsz, rajta álltam bosszút, szorítja kétségbeesetten a nyakadat, rajta, hebegsz, rajta mit, csak azt, hogy meghalt az a rohad, hogy itt hagyott, amikor még nem lett volna szabad itt hagy-
nia engem